

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 22ας Σεπτεμβρίου 2022 *

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Έλεγχοι στα σύνορα, άσυλο και μετανάστευση – Πολιτική ασύλου – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας – Αίτηση διεθνούς προστασίας – Λόγοι απαραδέκτου – Άρθρο 2, στοιχείο ιζ' – Έννοια της “μεταγενέστερης αίτησης” – Άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ' – Απόρριψη, από κράτος μέλος, αίτησης διεθνούς προστασίας ως απαραδέκτης λόγω της απόρριψης προγενέστερης αίτησης την οποία ο ενδιαφερόμενος είχε υποβάλει στο Βασίλειο της Δανίας – Απρόσβλητη απόφαση εκδοθείσα από το Βασίλειο της Δανίας»

Στην υπόθεση C-497/21,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (διοικητικό πρωτοδικείο Schleswig-Holstein, Γερμανία) με απόφαση της 6ης Αυγούστου 2021, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Αυγούστου 2021, στο πλαίσιο της δίκης

SI,

TL,

ND,

VH,

YT,

HN

κατά

Bundesrepublik Deutschland,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Jarukaitis, πρόεδρο τμήματος, M. Pešič και Δ. Γρατσία (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Αιμιλίου

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και R. Kanitz,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις A. Azema και L. Grønfeldt καθώς και από τον G. Wils,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60, και διορθωτικό ΕΕ 2015, L 114, σ. 25).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, των SI, TL, ND, VH, YT και HN και, αφετέρου, της Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας), σχετικής με τη νομιμότητα απόφασης της Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt (Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Προσφύγων, παράρτημα Boostedt, Γερμανία) (στο εξής: Υπηρεσία) με την οποία απορρίφθηκαν ως απαράδεκτες οι αιτήσεις τους διεθνούς προστασίας.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Το Πρωτόκολλο σχετικά με τη θέση της Δανίας

- 3 Τα άρθρα 1 και 2 του Πρωτοκόλλου (αριθ. 22) σχετικά με τη θέση της Δανίας, το οποίο προσαρτάται στη Συνθήκη ΕΕ και στη Συνθήκη ΛΕΕ (στο εξής: Πρωτόκολλο σχετικά με τη θέση της Δανίας), προβλέπουν τα ακόλουθα:

«Άρθρο 1

Η Δανία δεν συμμετέχει στη θέσπιση, από το Συμβούλιο, μέτρων που προτείνονται βάσει του τρίτου μέρους, τίτλος V, της Συνθήκης [ΛΕΕ]. Για αποφάσεις του Συμβουλίου, οι οποίες πρέπει να λαμβάνονται ομόφωνα, απαιτείται ομοφωνία των μελών του Συμβουλίου, εξαιρουμένου του αντιπροσώπου της κυβέρνησης της Δανίας.

Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου, η ειδική πλειοψηφία ορίζεται βάσει του άρθρου 238, παράγραφος 3, [ΣΛΕΕ].

Άρθρο 2

Διατάξεις του τρίτου μέρους, τίτλος V, της Συνθήκης [ΛΕΕ], μέτρα θεσπιζόμενα δυνάμει του τίτλου αυτού, διατάξεις οιασδήποτε διεθνούς συμφωνίας συναπτομένης από την [Ευρωπαϊκή] Ένωση δυνάμει του τίτλου αυτού και αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με την ερμηνεία τέτοιων διατάξεων ή μέτρων, και μέτρα τροποποιημένα ή τροποποιήσιμα δυνάμει του τίτλου αυτού δεν έχουν δεσμευτική ισχύ ούτε εφαρμόζονται όσον αφορά τη Δανία. Αυτές οι διατάξεις, μέτρα ή αποφάσεις δεν επηρεάζουν κατά κανένα τρόπο τις αρμοδιότητες, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της Δανίας, ούτε επηρεάζουν καθ' οιονδήποτε τρόπο το κοινοτικό κεκτημένο και το κεκτημένο της Ένωσης, ούτε αποτελούν μέρος του δικαίου της Ένωσης, όπως εφαρμόζονται στη Δανία. Συγκεκριμένα, πράξεις της Ένωσης στον τομέα της αστυνομικής συνεργασίας και της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις οι οποίες εκδόθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας και έχουν τροποποιηθεί εξακολουθούν να έχουν δεσμευτική ισχύ και να εφαρμόζονται όσον αφορά τη Δανία αμετάβλητες.»

Η οδηγία 2011/95/ΕΕ

- 4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 6 και 51 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9) έχουν ως εξής:

«(6) Στα συμπεράσματα του Τάμπερε [της 15ης και 16ης Οκτωβρίου 1999] επισημαίνεται [...] ότι οι κανόνες σχετικά με το καθεστώς πρόσφυγα είναι σκόπιμο να συμπληρώνονται από μέτρα σχετικά με επικουρικές μορφές προστασίας που να χορηγούν το κατάλληλο καθεστώς σε κάθε πρόσωπο που έχει ανάγκη προστασίας.

[...]

(51) Σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του [Πρωτοκόλλου σχετικά με τη θέση της Δανίας], η Δανία δεν συμμετέχει στη θέσπιση της παρούσας οδηγίας και, συνεπώς, δεν δεσμεύεται από αυτήν, ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της.»

- 5 Κατά το άρθρο της 1, σκοπός της οδηγίας είναι η θέσπιση απαιτήσεων για την αναγνώριση υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας.

- 6 Το άρθρο 2 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:

- α) “διεθνής προστασία”, το καθεστώς πρόσφυγα και το καθεστώς επικουρικής προστασίας, όπως ορίζονται στα στοιχεία ε) και ζ)·

- β) “δικαιούχος διεθνούς προστασίας”, πρόσωπο στο οποίο έχει χορηγηθεί καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας, όπως ορίζονται στα στοιχεία ε) και ζ)·
- γ) “σύμβαση της Γενεύης”, η σύμβαση περί του καθεστώτος των προσφύγων που υπεγράφη στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 189, σ. 150, αριθ. 2545 (1954)], όπως τροποποιήθηκε με το πρωτόκολλο [περί του καθεστώτος των προσφύγων, το οποίο συνήφθη στη Νέα Υόρκη την 31η] Ιανουαρίου 1967·
- δ) “πρόσφυγας”, ο υπήκοος τρίτης χώρας ο οποίος, συνεπεία βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, πολιτικών πεποιθήσεων ή ιδιότητας μέλους ιδιαίτερης κοινωνικής ομάδας, ευρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν είναι σε θέση ή, λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος, ευρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προαναφερθέντες λόγους, δεν είναι σε θέση ή, λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτήν και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 12·
- ε) “καθεστώς πρόσφυγα”, η εκ μέρους κράτους μέλους αναγνώριση υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς ως πρόσφυγα·
- στ) “πρόσωπο που δικαιούται επικουρική προστασία”, ο υπήκοος τρίτης χώρας ή ο ανιθαγενής που δεν πληροί τις προϋποθέσεις για να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, αλλά σε σχέση με τον οποίο υπάρχουν ουσιώδεις λόγοι να πιστεύεται ότι, εάν ο ενδιαφερόμενος επιστρέψει στη χώρα της καταγωγής του ή, στην περίπτωση ανιθαγενούς, στη χώρα της προηγούμενης συνήθους διαμονής του, θα αντιμετωπίσει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί σοβαρή βλάβη, όπως ορίζεται στο άρθρο 15, και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 17 παράγραφοι 1 και 2, και που δεν είναι σε θέση ή, λόγω του κινδύνου αυτού, δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας·
- ζ) “καθεστώς επικουρικής προστασίας”, η εκ μέρους κράτους μέλους αναγνώριση υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς ως προσώπου που δικαιούται επικουρική προστασία·
- η) “αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας”, η αίτηση παροχής προστασίας από κράτος μέλος που υποβάλλει υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ότι αιτείται καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας και ο οποίος δεν αιτείται ρητώς να του παρασχεθεί άλλη μορφή προστασίας, μη εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας, δυναμένη να ζητηθεί αυτοτελώς·

[...]».

Η οδηγία 2013/32

- 7 Το άρθρο 2, στοιχεία β', ε' και ιζ', της οδηγίας 2013/32 ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

[...]

β) “αίτηση διεθνούς προστασίας” ή “αίτηση”: η αίτηση παροχής προστασίας από κράτος μέλος που υποβάλλει υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ότι αιτείται καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας και ο οποίος δεν αιτείται ρητώς να του παρασχεθεί άλλη μορφή προστασίας μη εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας [2011/95], δυναμένη να ζητηθεί αυτοτελώς·

[...]

ε) “[απρόσβλητη] απόφαση”: η απόφαση που ορίζει κατά πόσον χορηγείται στον υπήκοο τρίτης χώρας ή στον ανιθαγενή καθεστώς πρόσφυγα ή επικουρικής προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95] και η οποία δεν υπόκειται πλέον σε [μέσο παροχής έννομης προστασίας] στο πλαίσιο του κεφαλαίου V της παρούσας οδηγίας, ασχέτως εάν με την άσκηση τέτοιου [μέσου παροχής έννομης προστασίας] οι αιτούντες αποκτούν τη δυνατότητα να παραμένουν στα εν λόγω κράτη μέλη μέχρις ότου εκδοθεί η σχετική απόφαση·

[...]

ιζ) “μεταγενέστερη αίτηση”, η περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται μετά τη λήψη [απρόσβλητης] απόφασης επί προηγούμενης αίτησης, περιλαμβανομένων περιπτώσεων όπου ο αιτών ρητά ανακάλεσε την αίτησή του και περιπτώσεων όπου η αποφαινόμενη αρχή απέρριψε αίτηση μετά από τη σιωπηρή της ανάκληση σύμφωνα με το άρθρο 28 παράγραφος 1.»

8 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 2, της οδηγίας:

«Κατά την εξέταση αιτήσεων διεθνούς προστασίας, η αποφαινόμενη αρχή εξακριβώνει καταρχάς κατά πόσον οι αιτούντες μπορούν να αναγνωρισθούν ως πρόσφυγες και, σε αντίθετη περίπτωση, εξακριβώνει κατά πόσον οι αιτούντες δικαιούνται επικουρικής προστασίας.»

9 Το άρθρο 33, παράγραφοι 1 και 2, της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31)], τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία [2011/95] όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

α) η διεθνής προστασία έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος·

β) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως πρώτη χώρα ασύλου για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 35·

γ) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 38·

- δ) η αίτηση είναι μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95]· ή
- ε) πρόσωπο εξαρτώμενο από τον αιτούντα υποβάλει αίτηση, αφού το πρόσωπο αυτό έχει συναινέσει, σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 2, να αποτελέσει η περίπτωση του τμήμα αίτησης υποβαλλόμενης για λογαριασμό του και δεν υπάρχουν γεγονότα σχετικά με την κατάσταση του προσώπου αυτού τα οποία να δικαιολογούν την υποβολή χωριστής αίτησης.»

Ο κανονισμός Δουβλίνο III

- 10 Δυνάμει του άρθρου του 48, πρώτο εδάφιο, ο κανονισμός 604/2013 (στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο III) κατήργησε τον κανονισμό (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ 2003, L 50, σ. 1), ο οποίος είχε αντικαταστήσει, σύμφωνα με το άρθρο του 24, τη Σύμβαση περί καθορισμού του κράτους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αιτήσεως παροχής ασύλου η οποία υποβάλλεται σε ένα από τα κράτη μέλη των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία υπεγράφη στο Δουβλίνο στις 15 Ιουνίου 1990 (ΕΕ 1997, C 254, σ. 1).
- 11 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III, το οποίο επιγράφεται «Πρόσβαση στη διαδικασία εξέτασης αίτησης διεθνούς προστασίας» και περιλαμβάνεται στο τιτλοφορούμενο «Γενικές αρχές και εγγυήσεις» κεφάλαιο II, προβλέπει τα ακόλουθα:
- «Τα κράτη μέλη εξετάζουν κάθε αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα στο έδαφος οποιουδήποτε από αυτά, συμπεριλαμβανομένων των συνόρων ή των ζωνών διέλευσης. Η αίτηση εξετάζεται από ένα μόνο κράτος μέλος, το οποίο είναι το οριζόμενο ως υπεύθυνο σύμφωνα με τα κριτήρια που αναφέρονται στο κεφάλαιο III.»
- 12 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού έχει ως εξής:
- «Το υπεύθυνο κράτος μέλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού υποχρεούται:
- [...]
- γ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα ο οποίος ανακάλεσε την υπό εξέταση αίτησή του και έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται στο έδαφος άλλου κράτους μέλους χωρίς τίτλο διαμονής,
- δ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα του οποίου η αίτηση απερρίφθη και ο οποίος έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται χωρίς να έχει τίτλο διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.»

Η Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης και της Δανίας

- 13 Η Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής [Ένωσης] και του Βασιλείου της Δανίας σχετικά με τα κριτήρια και τους μηχανισμούς για τον προσδιορισμό του κράτους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται στη Δανία ή σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και με το «Eurodac», για την αντιπαραβολή δακτυλικών αποτυπωμάτων για την αποτελεσματική εφαρμογή της σύμβασης του Δουβλίνου (ΕΕ 2006, L 66, σ. 38, στο εξής: Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης και της Δανίας) εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ένωσης με την απόφαση 2006/188/ΕΚ του Συμβουλίου, της 21ης Φεβρουαρίου 2006 (ΕΕ 2006, L 66, σ. 37).
- 14 Κατά το άρθρο 2 της εν λόγω Συμφωνίας:
- «1. Οι διατάξεις του [κανονισμού 343/2003] που προσαρτάται στην παρούσα συμφωνία και αποτελεί μέρος της, μαζί με τα μέτρα εφαρμογής του τα οποία εκδόθηκαν σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφος 2 του [κανονισμού 343/2003] και, όσον αφορά τα μέτρα εφαρμογής που εκδόθηκαν μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμφωνίας, εφαρμόστηκαν από τη Δανία [...], εφαρμόζονται σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο στις σχέσεις μεταξύ [Ένωσης] και Δανίας.
2. Οι διατάξεις του [κανονισμού (ΕΚ) 2725/2000, του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με τη θέσπιση του “Eurodac” για την αντιπαραβολή δακτυλικών αποτυπωμάτων για την αποτελεσματική εφαρμογή της σύμβασης του Δουβλίνου (ΕΕ 2000, L 316, σ.1),] που προσαρτάται στην παρούσα συμφωνία και αποτελεί μέρος της, μαζί με τα μέτρα εφαρμογής του [...] και, όσον αφορά τα μέτρα εφαρμογής που εκδόθηκαν μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας συμφωνίας, εφαρμόστηκαν από τη Δανία [...], εφαρμόζονται σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο στις σχέσεις μεταξύ [Ένωσης] και Δανίας.
3. Αντί για την ημερομηνία που αναφέρεται στο άρθρο 29 του [κανονισμού 343/2003] και στο άρθρο 27 του [κανονισμού 2725/2000], εφαρμόζεται η ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας συμφωνίας.»
- 15 Η Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης και της Δανίας δεν αφορά ούτε την οδηγία 2011/95 ούτε την οδηγία 2013/32.

Το γερμανικό δίκαιο

Ο AsylG

- 16 Το τιτλοφορούμενο «Ασφαλείς τρίτες χώρες» άρθρο 26a του Asylgesetz (νόμου περί του δικαιώματος ασύλου) (BGBl. 2008 I, σ. 1798), ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: AsylG), ορίζει τα ακόλουθα:

«(1) Αλλοδαπός που εισήλθε στην εθνική επικράτεια από τρίτη χώρα κατά την έννοια του άρθρου 16a, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Θεμελιώδους Νόμου (ασφαλής τρίτη χώρα) δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 16a, παράγραφος 1, του Θεμελιώδους Νόμου. [...]

(2) Ασφαλείς τρίτες χώρες είναι, πέραν των κρατών μελών της [...] Ένωσης, οι χώρες που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι. [...]

[...]»

- 17 Το άρθρο 29 του AsylG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Απαράδεκτες αιτήσεις», έχει ως εξής:
- «(1) Αίτηση ασύλου είναι απαράδεκτη, αν:
- [...]
5. Σε περίπτωση μεταγενέστερης αίτησης κατά το άρθρο 71 ή δεύτερης αίτησης κατά το άρθρο 71a, παρέλκει η διεξαγωγή νέας διαδικασίας ασύλου. [...]
- [...]

- 18 Το άρθρο 31 του AsylG, το οποίο επιγράφεται «Απόφαση της [Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Προσφύγων] επί των αιτήσεων ασύλου», προβλέπει τα ακόλουθα:

«[...]

(2) Στις αποφάσεις επί παραδεκτών αιτήσεων ασύλου [...] διευκρινίζεται ρητώς αν ο αλλοδαπός απολαύει του καθεστώτος του πρόσφυγα ή της επικουρικής προστασίας και αν του αναγνωρίζεται το δικαίωμα ασύλου. [...]

[...]

- 19 Το άρθρο 71 του AsylG, με τίτλο «Μεταγενέστερη αίτηση», ορίζει τα εξής:

«(1) Αν ο αλλοδαπός, μετά την ανάκληση προγενέστερης αίτησης ασύλου ή την έκδοση επ' αυτής απορριπτικής απόφασης που κατέστη απρόσβλητη, υποβάλει εκ νέου αίτηση ασύλου (μεταγενέστερη αίτηση), διεξάγεται νέα διαδικασία ασύλου μόνον εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 51, παράγραφοι 1 έως 3, του *Verwaltungsverfahrensgesetz* [(νόμου περί της διοικητικής διαδικασίας) (BGBl. 2013 I, σ. 102)]: ο έλεγχος διενεργείται από την [Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης και Προσφύγων][...].

[...]

- 20 Το άρθρο 71a του AsylG, το οποίο τιτλοφορείται «Δεύτερη αίτηση», προβλέπει τα ακόλουθα:

«(1) Αν ο αλλοδαπός, μετά από ανεπιτυχή ολοκλήρωση διαδικασίας ασύλου σε ασφαλή τρίτη χώρα (άρθρο 26a) στην οποία εφαρμόζεται η νομοθεσία της [Ένωσης] σχετικά με τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους για τη διεξαγωγή διαδικασιών ασύλου ή με την οποία η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έχει συνάψει σχετική διεθνή σύμβαση, υποβάλει αίτηση ασύλου (δεύτερη αίτηση) στην ομοσπονδιακή επικράτεια, νέα διαδικασία ασύλου διεξάγεται μόνον εφόσον η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας είναι το υπεύθυνο κράτος για τη διεξαγωγή της διαδικασίας ασύλου και πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 51, παράγραφοι 1 έως 3, του νόμου περί της διοικητικής διαδικασίας: ο έλεγχος διενεργείται από την [Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης και Προσφύγων].

[...]

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 21 Στις 10 Νοεμβρίου 2020 οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης, υπήκοοι Γεωργίας, υπέβαλαν αιτήσεις ασύλου στην Υπηρεσία.
- 22 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της εξέτασης των ανωτέρω αιτήσεων, οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης δήλωσαν ότι είχαν εγκαταλείψει τη Γεωργία το 2017 για να μεταβούν στη Δανία, όπου διέμειναν για τρία έτη και υπέβαλαν αιτήσεις ασύλου, οι οποίες απορρίφθηκαν.
- 23 Με επιστολή της 31ης Μαρτίου 2021, το Βασίλειο της Δανίας, απαντώντας σε αίτηση παροχής πληροφοριών της Υπηρεσίας, επιβεβαίωσε ότι οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης είχαν υποβάλει αιτήσεις διεθνούς προστασίας στις 28 Νοεμβρίου 2017, οι οποίες είχαν απορριφθεί στις 30 Ιανουαρίου 2019. Δεδομένης της απόρριψης στις 27 Απριλίου 2020 των προσφυγών που άσκησαν οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης κατά των απορριπτικών των αιτήσεών τους αποφάσεων ενώπιον των δανικών δικαστηρίων, οι εν λόγω αποφάσεις κατέστησαν απρόσβλητες.
- 24 Ως εκ τούτου, η Υπηρεσία εξέτασε τις αιτήσεις ασύλου των προσφευγόντων της κύριας δίκης ως «δεύτερες αιτήσεις», κατά την έννοια του άρθρου 71a του AsylG, και, με απόφαση της 3ης Ιουνίου 2021, τις απέρριψε ως απαράδεκτες, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 29, παράγραφος 1, σημείο 5, του AsylG. Η Υπηρεσία διαπίστωσε ότι οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης είχαν ήδη υποβάλει αιτήσεις ασύλου απορριφθείσες με απρόσβλητη απόφαση στη Δανία η οποία, σύμφωνα με την απόφαση της 20ής Μαΐου 2021, L. R. (Αίτηση ασύλου απορριφθείσα από τη Νορβηγία) (C-8/20, EU:C:2021:404), έπρεπε να θεωρηθεί ως «ασφαλής τρίτη χώρα» κατά το άρθρο 26a του AsylG. Κατά την Υπηρεσία, δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις για τη διεξαγωγή νέας διαδικασίας ασύλου, δεδομένου ότι από τα πραγματικά περιστατικά που επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης προς στήριξη των αιτήσεών τους δεν προέκυπτε καμία μεταβολή της πραγματικής κατάστασης σε σχέση με εκείνη επί της οποίας βασίστηκε η απορριφθείσα από τις δανικές αρχές πρώτη αίτησή τους.
- 25 Οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης άσκησαν προσφυγή ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά της απόφασης της Υπηρεσίας.
- 26 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι, στο γερμανικό δίκαιο, «μεταγενέστερη αίτηση» κατά την έννοια του άρθρου 71 του AsylG συνιστά περαιτέρω αίτηση ασύλου υποβαλλόμενη στη Γερμανία μετά την απόρριψη της επίσης υποβληθείσας στη Γερμανία πρώτης αίτησης ασύλου. «[Δ]εύτερη αίτηση», κατά το άρθρο 71a του AsylG, αποτελεί αίτηση ασύλου υποβαλλόμενη στη Γερμανία μετά την απόρριψη αίτησης ασύλου υποβληθείσας σε ασφαλή τρίτη χώρα κατά το άρθρο 26a του AsylG, ήτοι, μεταξύ άλλων, σε άλλο κράτος μέλος της Ένωσης. Τα δύο αυτά είδη αιτήσεων αποτελούν αντικείμενο διαδικασίας διαφορετικής από την εφαρμοζόμενη επί πρώτης αίτησης ασύλου. Το πνεύμα και ο σκοπός του άρθρου 71a του AsylG συνίστανται στην εξομοίωση της «δεύτερης αίτησης» με τη «μεταγενέστερη αίτηση» και, συνεπώς, στην εξομοίωση της απόφασης της τρίτης χώρας που αποφάνθηκε επί της πρώτης αίτησης ασύλου του αιτούντος που υπέβαλε δεύτερη αίτηση στη Γερμανία με απόφαση των γερμανικών αρχών επί πρώτης αίτησης ασύλου.
- 27 Επομένως, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, προκειμένου να αποφανθεί επί της εκκρεμούσας ενώπιόν του διαφοράς, είναι αναγκαίο να διευκρινιστεί το ζήτημα αν το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο της 2, στοιχείο ιζ', μπορεί να εφαρμοστεί όταν έχει εκδοθεί απρόσβλητη απόφαση επί προγενέστερης αίτησης διεθνούς προστασίας σε άλλο κράτος μέλος.

- 28 Εξάλλου, το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι στην οδηγία 2013/32 δεν μνημονεύεται η έννοια της «δεύτερης αίτησης» και χρησιμοποιείται, μεταξύ άλλων στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και στο άρθρο 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας, μόνον η έννοια της «μεταγενέστερης αίτησης». Επομένως, εξ αυτού θα μπορούσε να συναχθεί ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της εν λόγω οδηγίας εφαρμόζεται μόνον στην περίπτωση μεταγενέστερης αίτησης υποβαλλόμενης στο ίδιο κράτος μέλος με αυτό όπου υποβλήθηκε και απορρίφθηκε η πρώτη αίτηση διεθνούς προστασίας του ενδιαφερομένου. Υπέρ των ανωτέρω θα μπορούσε επιπροσθέτως να συνηγορεί η πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τη θέσπιση κοινής διαδικασίας διεθνούς προστασίας στην Ένωση και την κατάργηση της οδηγίας 2013/32 [COM(2016) 467 final], η οποία προέβλεπε να συμπεριληφθεί στον επίμαχο κανονισμό διάταξη που να ορίζει ρητώς ότι, κατόπιν της έκδοσης απρόσβλητης απορριπτικής απόφασης επί προγενέστερης αίτησης, κάθε περαιτέρω αίτηση υποβαλλόμενη από τον ίδιο αιτούντα σε οποιοδήποτε κράτος μέλος πρέπει να θεωρείται, από το υπεύθυνο κράτος μέλος, ως μεταγενέστερη αίτηση.
- 29 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, μολονότι σε απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2016 το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο, Γερμανία) άφησε ανοιχτή την απάντηση στο ερώτημα αν μπορεί να γίνει λόγος για «μεταγενέστερη αίτηση» κατά την έννοια της οδηγίας 2013/32 όταν η πρώτη διαδικασία που κατέληξε στην απόρριψη της πρώτης αίτησης διεθνούς προστασίας του ενδιαφερομένου διεξήχθη σε άλλο κράτος μέλος, από τη μεταγενέστερη νομολογία των κατώτερων γερμανικών διοικητικών δικαστηρίων συνάγεται ότι στο ανωτέρω ερώτημα πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση, όπερ το αιτούν δικαστήριο φαίνεται να επικροτεί.
- 30 Σε περίπτωση κατά την οποία και το Δικαστήριο δώσει τέτοια καταφατική απάντηση, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν το ίδιο μπορεί να ισχύει και όταν, μετά την απόρριψη πρώτης αίτησης ασύλου από τις αρμόδιες αρχές του Βασιλείου της Δανίας, υποβάλλεται περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας σε άλλο κράτος μέλος. Το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει συναφώς ότι το Βασίλειο της Δανίας είναι μεν κράτος μέλος της Ένωσης, αλλά διευκρινίζει ότι, δυνάμει του Πρωτοκόλλου σχετικά με τη θέση της Δανίας, το εν λόγω κράτος μέλος δεν δεσμεύεται από τις οδηγίες 2011/95 και 2013/32. Όπως πάντως συνάγεται από τους διαλαμβανόμενους στο άρθρο 2 της οδηγίας 2013/32 ορισμούς και από την απόφαση της 20ής Μαΐου 2021, L. R. (Αίτηση ασύλου απορριφθείσα από τη Νορβηγία) (C-8/20, EU:C:2021:404), περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια της ανωτέρω οδηγίας, μόνον αν με την προγενέστερη αίτηση του ίδιου αιτούντος ζητούνταν η υπαγωγή σε καθεστώς πρόσφυγα ή επικουρικής προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.
- 31 Συνεπώς, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η έννοια του «κράτους μέλους» κατά την οδηγία 2013/32 πρέπει να ερμηνευτεί συσταλτικώς, ώστε να καταλαμβάνει μόνον τα κράτη μέλη τα οποία μετέχουν στο κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου, δεσμευόμενα από τις οδηγίες 2011/95 και 2013/32. Τούτο δεν ισχύει για το Βασίλειο της Δανίας το οποίο, δυνάμει της Συμφωνίας μεταξύ της Ένωσης και της Δανίας, μετέχει μόνον στο θεσπισθέν από τον κανονισμό Δουβλίνο III καθεστώς.
- 32 Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο μνημονευόμενο στη σκέψη 30 ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι είναι αναγκαία η αποσαφήνιση του ζητήματος αν, στο μέτρο που η αίτηση ασύλου των προσφευγόντων της κύριας δίκης απορρίφθηκε ήδη από τις δανικές αρχές βάσει εξέτασης στηριζόμενης κατ' ουσίαν στα ίδια κριτήρια με τα προβλεπόμενα από την οδηγία 2011/95 για την υπαγωγή σε καθεστώς πρόσφυγα, θα ήταν δυνατή η μερική μόνον ακύρωση της απόφασης της Υπηρεσίας που αποτελεί το αντικείμενο της κύριας δίκης,

όπερ θα συνεπαγόταν την υποχρέωση για νέα εξέταση της αίτησης των προσφευγόντων της κύριας δίκης όσον αφορά αποκλειστικά τη δυνατότητά τους να υπαχθούν σε καθεστώς επικουρικής προστασίας. Πράγματι, καίτοι το δανικό δίκαιο προβλέπει, για τους πρόσφυγες και τα πρόσωπα τα οποία θα μπορούσαν δυνάμει του δικαίου της Ένωσης να ζητήσουν επικουρική προστασία, καθεστώς προστασίας παρεμφερές προς το προβλεπόμενο από το δίκαιο της Ένωσης, το αιτούν δικαστήριο κλίνει υπέρ της άποψης ότι τέτοια μερική ακύρωση της προσβαλλόμενης ενώπιόν του απόφασης δεν είναι δυνατή.

33 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (διοικητικό πρωτοδικείο Schleswig-Holstein, Γερμανία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Είναι σύμφωνη προς το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και προς το άρθρο 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας [2013/32] εθνική ρύθμιση δυνάμει της οποίας αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτη μεταγενέστερη αίτηση αν η ανεπιτυχής πρώτη διαδικασία ασύλου διεξήχθη σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα: είναι σύμφωνη προς το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και προς το άρθρο 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32 εθνική ρύθμιση δυνάμει της οποίας αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτη μεταγενέστερη αίτηση ακόμη και αν η ανεπιτυχής πρώτη διαδικασία ασύλου διεξήχθη στη Δανία;
- 3) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο δεύτερο ερώτημα: είναι σύμφωνη προς το άρθρο 33, παράγραφος 2, [στοιχείο δ'], της οδηγίας 2013/32 εθνική ρύθμιση η οποία προβλέπει το απαράδεκτο μεταγενέστερης αίτησης ασύλου, δίχως να διακρίνει μεταξύ καθεστώτος πρόσφυγα και καθεστώτος επικουρικής προστασίας;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 34 Προκαταρκτικώς, διαπιστώνεται ότι η διαφορά της κύριας δίκης αφορά την ακύρωση απορριπτικών αποφάσεων επί αιτήσεων διεθνούς προστασίας Γεωργιανών υπηκόων, των οποίων οι προγενέστερες αιτήσεις διεθνούς προστασίας είχαν απορριφθεί από το Βασίλειο της Δανίας.
- 35 Όπως επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, όσον αφορά το τρίτο μέρος, τίτλος V, της Συνθήκης ΛΕΕ, στο οποίο εμπίπτουν μεταξύ άλλων οι πολιτικές σχετικά με τους ελέγχους στα σύνορα, το άσυλο και τη μετανάστευση, το Βασίλειο της Δανίας απολαύει, δυνάμει του Πρωτοκόλλου σχετικά με τη θέση της Δανίας, ιδιαίτερου καθεστώτος το οποίο το διακρίνει από τα λοιπά κράτη μέλη.
- 36 Συνεπώς, προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο, αρκεί τα υποβληθέντα ερωτήματα να εξεταστούν μόνον κατά το μέρος που αφορούν την περίπτωση προγενέστερης αίτησης διεθνούς προστασίας απορριφθείσας από τις δανικές αρχές, χωρίς να είναι αναγκαίο να ληφθεί υπόψη η περίπτωση απόρριψης αντίστοιχης αίτησης από τις αρχές ενός άλλου κράτους μέλους [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 20ής Μαΐου 2021, L. R. (Αίτηση ασύλου απορριφθείσα από τη Νορβηγία), C-8/20, EU:C:2021:404, σκέψη 30].
- 37 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με τα ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να συνεξετασθούν, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο της 2, στοιχείο ιζ', καθώς και με το άρθρο 2 του

Πρωτοκόλλου σχετικά τη θέση της Δανίας, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται προς τη ρύθμιση κράτους μέλους διαφορετικού από το Βασίλειο της Δανίας η οποία προβλέπει τη δυνατότητα απόρριψης ως απαράδεκτης, εν όλω ή εν μέρει, αίτησης διεθνούς προστασίας, κατά το άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας, υποβληθείσας στο εν λόγω κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από ανιθαγενή του οποίου η προγενέστερη, υποβληθείσα στο Βασίλειο της Δανίας, αίτηση διεθνούς προστασίας απορρίφθηκε από το τελευταίο αυτό κράτος μέλος.

- 38 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 απαριθμεί εξαντλητικώς τις περιπτώσεις στις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν την αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη [απόφαση της 20ής Μαΐου 2021, L. R. (Αίτηση ασύλου απορριφθείσα από τη Νορβηγία), C-8/20, EU:C:2021:404, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 39 Το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να απορρίψουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη αν αποτελεί μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή δεν υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του κατά πόσον ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.
- 40 Η έννοια της «μεταγενέστερης αίτησης» ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32 ως η περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται μετά την έκδοση απρόσβλητης απόφασης επί προγενέστερης αίτησης.
- 41 Επομένως, στον ανωτέρω ορισμό επαναλαμβάνονται οι έννοιες της «αίτησης διεθνούς προστασίας» και της «[απρόσβλητης] απόφασης» οι οποίες επίσης ορίζονται στο άρθρο 2 της οδηγίας, στα στοιχεία β' και ε' αντιστοίχως.
- 42 Όσον αφορά, πρώτον, την έννοια της «αίτησης διεθνούς προστασίας» ή της «αίτησης», αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2013/32 ως αίτηση παροχής προστασίας από κράτος μέλος που υποβάλλει υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ότι αιτείται καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95.
- 43 Πάντως, μολονότι αίτηση διεθνούς προστασίας υποβαλλόμενη στις αρμόδιες αρχές του Βασιλείου της Δανίας σύμφωνα με τις εσωτερικές διατάξεις του εν λόγω κράτους μέλους αποτελεί αναμφισβήτητα αίτηση που υποβάλλεται σε κράτος μέλος, εντούτοις δεν συνιστά αίτηση με την οποία ζητείται «καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας» κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95, δεδομένου ότι, σύμφωνα με το Πρωτόκολλο σχετικά με τη θέση της Δανίας, η εν λόγω οδηγία δεν εφαρμόζεται, όπως άλλωστε υπενθυμίζεται στην αιτιολογική σκέψη της 51, στο Βασίλειο της Δανίας.
- 44 Όσον αφορά, δεύτερον, την έννοια της «[απρόσβλητης] απόφασης», αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο ε', της οδηγίας 2013/32 ως η απόφαση που ορίζει κατά πόσον χορηγείται στον υπήκοο τρίτης χώρας ή στον ανιθαγενή καθεστώς πρόσφυγα ή επικουρικής προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95 και η οποία δεν υπόκειται πλέον σε μέσο παροχής έννομης προστασίας στο πλαίσιο του κεφαλαίου V της οδηγίας 2013/32.

- 45 Για τους ίδιους λόγους με τους εκτιθέμενους στη σκέψη 43 της παρούσας απόφασης, απόφαση εκδοθείσα από το Βασίλειο της Δανίας επί αίτησης διεθνούς προστασίας δεν είναι δυνατόν να εμπίπτει στον εν λόγω ορισμό.
- 46 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω στοιχείων και με την επιφύλαξη του αυτοτελούς ζητήματος αν η έννοια της «μεταγενέστερης αίτησης» έχει εφαρμογή σε περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας υποβαλλόμενη σε κράτος μέλος μετά την εκ μέρους άλλου κράτους μέλους, διαφορετικού από το Βασίλειο της Δανίας, απόρριψη προγενέστερης αίτησης με απρόσβλητη απόφαση, από τον συνδυασμό των στοιχείων β', ε' και ιζ' του άρθρου 2 της οδηγίας 2013/32 προκύπτει ότι αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «μεταγενέστερη αίτηση» αν υποβλήθηκε μετά την εκ μέρους του Βασιλείου της Δανίας απόρριψη αντίστοιχης αίτησης του ίδιου αιτούντος.
- 47 Ως εκ τούτου, η ύπαρξη προγενέστερης απορριπτικής απόφασης του Βασιλείου της Δανίας επί αίτησης διεθνούς προστασίας υποβληθείσας στο εν λόγω κράτος μέλος σύμφωνα με τις εσωτερικές διατάξεις του αποκλείει τον χαρακτηρισμό ως «μεταγενέστερης αίτησης», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιζ', και του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32, αίτησης διεθνούς προστασίας, κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95, την οποία ο ενδιαφερόμενος υπέβαλε σε άλλο κράτος μέλος μετά την έκδοση της εν λόγω προγενέστερης απόφασης.
- 48 Ούτε η Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης και της Δανίας ούτε το ενδεχόμενο να προβλέπει η δανική ρύθμιση, για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας, προϋποθέσεις πανομοιότυπες ή παρόμοιες με τις οριζόμενες στην οδηγία 2011/95 μπορούν να οδηγήσουν σε διαφορετικό συμπέρασμα.
- 49 Πρώτον, δυνάμει του άρθρου 2 της Συμφωνίας μεταξύ της Ένωσης και της Δανίας, ο κανονισμός Δουβλίνο III εφαρμόζεται ασφαλώς και από το Βασίλειο της Δανίας. Επομένως, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, στην οποία οι ενδιαφερόμενοι υπέβαλαν αίτηση διεθνούς προστασίας στο Βασίλειο της Δανίας, ένα άλλο κράτος μέλος στο οποίο οι ενδιαφερόμενοι υπέβαλαν περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας μπορεί, αν πληρούνται οι μνημονευόμενες στο στοιχείο γ' ή στο στοιχείο δ' του άρθρου 18, παράγραφος 1, του ανωτέρω κανονισμού προϋποθέσεις, να ζητήσει από το Βασίλειο της Δανίας να αναλάβει εκ νέου τους ενδιαφερομένους.
- 50 Εντούτοις, εξ αυτού δεν μπορεί να συναχθεί ότι, οσάκις τέτοια εκ νέου ανάληψη δεν είναι δυνατή ή δεν λαμβάνει χώρα, το οικείο κράτος μέλος δικαιούται να θεωρήσει ότι η περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβλήθηκε ενώπιον των αρχών του από τον ίδιο ενδιαφερόμενο συνιστά «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32 [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 20ής Μαΐου 2021, L. R. (Αίτηση ασύλου απορριφθείσα από τη Νορβηγία), C-8/20, EU:C:2021:404, σκέψη 44].
- 51 Πράγματι, μολονότι η Συμφωνία μεταξύ της Ένωσης και της Δανίας προβλέπει κατ' ουσίαν την εφαρμογή από το Βασίλειο της Δανίας ορισμένων διατάξεων του κανονισμού Δουβλίνο III, η εν λόγω συμφωνία δεν ορίζει αντιθέτως ότι η οδηγία 2011/95 ή η οδηγία 2013/32 εφαρμόζονται στο Βασίλειο της Δανίας.
- 52 Δεύτερον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι, όπως σημειώνει το αιτούν δικαστήριο, οι υποβαλλόμενες στο Βασίλειο της Δανίας αιτήσεις για υπαγωγή σε καθεστώς πρόσφυγα εξετάζονται από τις αρχές του εν λόγω κράτους μέλους βάσει κριτηρίων κατ' ουσίαν πανομοιότυπων με τα προβλεπόμενα στην οδηγία 2011/95, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να δικαιολογήσει την

απόρριψη, έστω και μόνον όσον αφορά το σχετικό με την υπαγωγή σε καθεστώς πρόσφυγα σκέλος, αίτησης διεθνούς προστασίας υποβληθείσας σε άλλο κράτος μέλος από αιτούντα του οποίου η προγενέστερη αίτηση για υπαγωγή στο εν λόγω καθεστώς απορρίφθηκε από τις δανικές αρχές.

- 53 Πέραν του ότι το σαφές γράμμα των σχετικών διατάξεων της οδηγίας 2013/32 αποκλείει τέτοια ερμηνεία του άρθρου της 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', η εφαρμογή της τελευταίας αυτής διάταξης δεν μπορεί να εξαρτάται, με κίνδυνο να θιγεί η ασφάλεια δικαίου, από την αξιολόγηση του συγκεκριμένου επιπέδου προστασίας των αιτούντων διεθνή προστασία στο Βασίλειο της Δανίας [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 20ής Μαΐου 2021, L. R. (Αίτηση ασύλου απορριφθείσα από τη Νορβηγία), C-8/20, EU:C:2021:404, σκέψη 47].
- 54 Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι η οδηγία 2011/95 δεν προβλέπει μόνον το καθεστώς του πρόσφυγα, όπως αυτό προσδιορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ήτοι στην Σύμβαση της Γενεύης, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2011/95, αλλά κατοχυρώνει επίσης το καθεστώς επικουρικής προστασίας το οποίο, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 6 της εν λόγω οδηγίας, συμπληρώνει τους κανόνες σχετικά με το καθεστώς του πρόσφυγα.
- 55 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο της 2, στοιχείο ιζ', καθώς και με το άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου σχετικά με τη θέση της Δανίας, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται προς τη ρύθμιση κράτους μέλους διαφορετικού από το Βασίλειο της Δανίας η οποία προβλέπει τη δυνατότητα απόρριψης ως απαράδεκτης, εν όλω ή εν μέρει, αίτησης διεθνούς προστασίας, κατά το άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας, υποβληθείσας στο εν λόγω κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από ανιθαγενή του οποίου η προγενέστερη, υποβληθείσα στο Βασίλειο της Δανίας, αίτηση διεθνούς προστασίας απορρίφθηκε από το τελευταίο αυτό κράτος μέλος.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 56 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δέκατο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, σε συνδυασμό με το άρθρο της 2, στοιχείο ιζ', καθώς και με το άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου (αριθ. 22) σχετικά με τη θέση της Δανίας, το οποίο προσαρτάται στη Συνθήκη ΕΕ και στη Συνθήκη ΛΕΕ,

έχει την έννοια ότι:

αντιτίθεται προς τη ρύθμιση κράτους μέλους διαφορετικού από το Βασίλειο της Δανίας η οποία προβλέπει τη δυνατότητα απόρριψης ως απαράδεκτης, εν όλω ή εν μέρει, αίτησης διεθνούς προστασίας, κατά το άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας, υποβληθείσας στο εν λόγω κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από ανιθαγενή του οποίου η προγενέστερη,

υποβληθείσα στο Βασίλειο της Δανίας, αίτηση διεθνούς προστασίας απορρίφθηκε από το τελευταίο αυτό κράτος μέλος.

(υπογραφές)